

PLASTENKI – voda in ledeni čaj

(domišljajska zgodba)

Nekoč pred davnimi časi je živel plastenka vode. Imela je nadnaravne moči, saj je lahko govorila. Mislila je, da je na svetu samo ona s takimi močmi. Nekega dne plastenka vode sreča plastenko ledenega čaja. Tudi ona je lahko govorila. Sprva je bila plastenka vode zelo ljubosumna in razočarana, ker je mislila, da je ona edina. Ko sta se prvič srečali, sta se takoj pričeli prepirati, katera je boljša. Platenka vode je govorila, da je boljša za pitje, saj je naravna, plastenka ledenega čaja pa, da je boljšega okusa, saj je bolj sladka.

Ko je vsaka povedala svoje, je plastenka vode vprašala plastenko ledenega čaja, od kod je in kakšnega gospodarja ima. Preden je plastenka uspela odgovoriti, je prišel človek, zagrabil obe plastenki in ju vrgel v koš za plastiko, saj to je bil skrben lastnik in je rad razvrščal odpadke.

Čez nekaj časa sta plastenki zaslišali ropotanje tovornjaka, ki je prijel smetnjak v katerem sta bili plastenki. Padli sta v velik prostor. Tovornjak ju je odpeljal na smetišče, kjer je stresel vso plastiko iz zabojnika na velik kup. Tam so čakali razni stroji, ki so razvrščali plastiko. Stroj je prijel plastenki in ju odnesel v poseben zabojnik, kjer sta se odpeljali v topilnico.

Čez nekaj časa sta bili plastenki vroča bela tekočina, ki se je počasi spreminjala v kroglice, imenovane granulati. V naslednjem postopku sta se spremenili v epruveto, ki so jo malo shladili in s posebnimi napihovalkami napihali v različne oblike plasten.

Kmalu sta plastenki dobili istega gospodarja. Sedaj je plastenka z vodo vsebovala ledeni čaj, plastenka z ledenim čajem pa vodo. Platenki sta ugotovili, da sta se kregali za prazen nič.

Ožbe Mulej, 6. a

Pet

Ko sem šel v trgovino,
videl sem plastenko fino.
To je PET plastenka spet,
to je stvar k' jo moram met!

Kmalu sem domov prišel,
a sem spet takoj odšel.
Mogel sem plastenko vode spit
in nekaj za svoje zdravje naredit.

V smetarskem tovornjaku
je plastenka prijateljice spoznala,
se z njimi je igrala,
na koncu pa za slovo jokala.

V tovarni so jih v granulate spremenili,
iz njih epruvete naredili
ter jih na police zložili.

Gabrijel Potočnik, 6. a

Kokakola in Ora

(domišljajska zgodba)

Nekoč so v daljni deželi za vogalom v trgovini živele plastenke. Bilo jih je ogromno, vseh vrst in oblik. Vsaka je imela različno tekočino in vse so bile na to zelo ponosne. Najbolj so se bale, da jih kupec ne bi recikliral in bi umrle. Oro in Kokakolo je še najbolj skrbelo.

Nekega dne, ko je prišel kupec po plastenko, je malo premišljeval, in se odločil za Oro in Kokakolo. Obe sta se zelo bali. Visok možakar ju je odnesel domov in ju položil na polico. Poklical je dečka Tima in mu v kozarec nalil kokakolo, možakar pa si je nalil Oro. Minili so trije dnevi in plastenki sta se zelo bali, saj sta imeli samo še en požirek. Oba naenkrat sta popila še zadnji požirek. Kokakolo je deček vrgel v papir, Oro pa možakar v plastiko. Ora je odšla v zbirni center, kjer so vse ločili. Nato so vse spremenili v granulato in ga oblikovali v epruvete. Ori je bilo prijetno, najbolj pa, ko so jo spet spremenili v plastenko Ore. Vseeno jo je zelo skrbelo za kokakolo. Upala je, da se bosta spet srečali. Kokakola je ta čas iskala pot iz smetnjaka, a ji to ni uspelo. Bila je v temnem prostoru in zelo se je bala. Nato je zaslišala hrup pokrova, ki se dviga. Ljudje so gledali odpadke, videli so Kokakolo in jo na srečo vrgli v zaboj za plastiko. Ko je šla skozi ves proces, sta se z Oro zopet srečali.

Živeli sta srečno do zadnjega požirka. Uživali bosta toliko časa, dokler ju bodo ljudje reciklirali.

Nika Knafelj, 6. A

TRI PLASTENKE SO PREPOTOVALE SVET

(domišljajska zgodba)

Živele so tri plastenke Pet. Bile so dobre prijateljice, saj so v trgovini bile na isti polici, tako da so se morale razumeti.

Nekega dne so se pogovarjale o oznaki Pet. »Hej, Ala, kaj pa imaš tu? Piše ena, Pet. Hmmm, če je to tatu, je zelo zanimiv.« »Tija, saj ga imaš ti tudi,« je Tiji odvrnila Ala. »Hej, puncici, to ni tatu. To je oznaka, ki pove, da smo drugačne in posebne, da nas je možno reciklirati,« je pametovala Finna. Ala in Tija sta ji že želeli ugovarjati, ko nekdo pride do njihove police. Pograbi najprej Fino, potem Alo, po dolgem odlašanju pa končno še Tijo. Finno in Alo vrže v vrečko, Tijo skriva v plašč. Hitro se odpravi do blagajne, kjer plača Finno in Alo, Tijo pa ukrade. Hitro se odpravi do avta. Najprej popije Tijo in jo vrže v vrečko k Finni in Ali, nato oddrvi domov. Doma da svojemu sinu Alo. Deček Alo popije ter jo skupaj s Tijo odvrže med plastiko. Finna ostane sama. Postavijo jo na neko temno polico, kar ji nikakor ni bilo všeč. Naslednji dan pride smetarski avto, da odpelje smeti. Pobere tudi Tijo in Alo. Tam Tija reče Ali: »Hej, Ala, ali si opazila, da mene tisti fant ni plačal?« Ala ji odgovori: »Ja, to je nezaslišano. Bila sem ukradena! Ja in tega se sramujem. Najraje bi takoj umrla, tako me je sram.« »Tako hudo pa spet ni,« jo skuša potolažiti Tija. »Edino dobro pri tisti družini je bil deček. Hvaležna sem mu, da naju je pravilno pospravil v zabojnik.« »Kam sploh gremo?« se oglasi neka tuja plastenka. »V zbirni center, tam nas bodo ločili,« ji odgovori Tija. »Upam, da naju ne,« ji odvrne Ala. »Uboga Finna, ko samo pomislim na tisto hišo, mi je že slabo. Kako je lahko ostala tam?« Sedaj se je spet oglasila tuja plastenka: »Verjetno jo ljudje še niso popili, zato je niso dali v zabojnik.« »Kako je tebi ime?« jo vpraša Ala. »Lifa sem,« ji odgovori nova plastenka. »Živijo, jaz sem Tija in to je Ala,« ji odzdravi Tija.

Naenkrat se je tovornjak ustavil in stresel vse smeti na zbirno mesto. Tam so Tijo in Alo ločili od Life. Spet sta ostali sami. Čez nekaj časa sta prišli do velikih strojev. Dali so ju na tekoči trak, ki ju je še kar naprej nesel proti stroju. Na vsak način sta se poskušali rešiti, vendar jima ni uspelo. Ko sta prišli do strojev, so ju zdrobili v majhen prah, granulato. Nato so ju spet predelali v nove plastenke Pet. Podobno se je godilo tudi Finni. Prijateljice plastenke so se znova in znova srečevale na novih neznanih krajih in tako skupaj prepotovale svet.

PLASTENKA IN TOM

(domišljajska zgodba)

Živela je plastenka, ki je v Mercatorju stala na polici. Na tej plastenki je pisalo Coca-cola. Tam je bila z drugimi prijateljicami, ki so se imele kot za sestre. Nekega dne pa pride fantek Tom in jo vzame. Plastenki ni bilo všeč, da je morala stran od svojih prijateljic. Ko je bila v vrečki in se vozila s Tomom domov, je premišljevala, kaj se bo zgodilo z njo. Najprej jo bo izpraznil, potem jo bo zmečkal, ni ji bilo všeč, saj si je mislila, da bo izgledala zelo stara. Potem jo bo vrgel v smeti, smetarski tovornjak jo bo odpeljal v zbirni center, kjer jo bodo reciklirali. Potem jo bodo v tovarni predelali v granulato in nato bo nastala spet nova plastenka. Sama sebi je rekla, da bo to tako, da jo bodo samo polepšali. Končno so prispeli domov. Tom jo je položil na polico k drugim plastenkam in tam je spoznala nove prijateljice. Nekatere so bile PET plastenke, nekatere pa ne. Tisti dan je Tom praznoval rojstni dan iz vseh plastenk so vse popili. Vrgel jih je v smeti, naslednji dan pa jih je že odpeljal smetarski tovornjak v zbirni center, plastenke so ločili le plastenka od Toma s Coca-colo in njena najboljša prijateljica plastenka, ki je v sebi imela Fanto. Celotno predelavo sta bili skupaj. Ko sta bile nove plastenke, sta spet skupaj odšli v Mercator. Čez nekaj časa ju je tam spet kupil fantek Tom.

Alja Jakopič Trampuž, 6. a

Življenje plastenk

(domišljajska zgodba)

Nekoč so v prodajalni oživele plastenke vseh vrst in oblik. Najbolj so bile pomembne tiste z oznako PET. Te naj bi bile zelo pomembne, saj jih otroci zbirajo za inkubator. Plastenke PET so bile na sedmih policah razporejene od največje do najmanjše. Najbolj pomembna plastenka je bila Jana, najmanj pa plastenke, v katerih je bila pijača z mehurčki. Ali veste zakaj? Otroci zelo radi pljuskujejo pijačo, ki je v plastenkah, zato se plastenke z mehurčki pritožujejo, saj ko jih pljuskujejo, jih začne napenjati in kar naenkrat počijo ali pa bruhanje ven svojo vsebino. Prav zaradi tega so nekatere pijače z mehurčki tako grenke.

Ta zgodba ne govori o pijačah z mehurčki, temveč o življenju plastenke Jane. Nekega dne je v prodajalno stopil fant Gorazd. Prijatelji ga kličejo Gozi. Gorazd si je zaželel pijačo Jano. Preden je šel v šolo, jo je popil in odvrget v smetnjak. Uboga plastenka Jana je čakala v tistem smrdljivem zaboju kar tri dni. Notri so padale vse vrste hrane, od g. Sendviča do g. Paradižnik. Plastenka Jana je spoznala tudi svoje sorodnice. Napočil je usoden dan. Smetnjak so spraznili in ga odpeljali v tovarno. V tovarni so zbirali smeti, ki se lahko reciklirajo, in tiste, ki se ne. Platenko Jano so zdrobili v prah, ki se imenuje granulata. Iz granulata so jo oblikovali v majhne epruvete. Te epruvete so napihnili in jih oblikovali v plastenke. Plastenka Jana je že spet sedela na polici v prodajalni.

Ema Kolenc, 6. a

PLASTENKA

(domišljajska zgodba)

Nekoč so živele plastenke, ki so bile v trgovini. Pogovarjale so se o svoji prihodnosti. Prišla je skupina ljudi. Vsak je vzel eno plastenko in spil njeno vsebino. Plastenke so se počutile prazne in suhe. Nekateri so jih dali v koš za embalažo, drugi pa so jih odvrgli v naravo. Plastenke v košu za embalažo so bile srečne, tiste v naravi pa so bile nesrečne. Srečne plastenke so predelali v granulato. Granulat so predelali v predformo za novo plastenko, ki so jo potem napihili, napolnili in vrnili nazaj v trgovino.

Nesrečne plastenke so bile dolgo v naravi, nazadnje so jih le pobrali in predelali v granulato. Tudi ta granulato so predelali v predformo za novo plastenko, ki so jo tudi napihili, napolnili in vrnili nazaj v trgovino.

Vse plastenke so povedale svojo zgodbo novim plastenkam, da bi vedele, kakšna bo njihova prihodnost.

Od takrat naprej so ljudje metali plastenke v koš za embalažo. Vse plastenke so bile vedno srčne.

Nejc Petrov, 6. a